

Helga Zepp-LaRouche hovedtale: 'Endnu et skridt tættere på atomart ragnarok – Tyskland har brug for en ny sikkerhedsarkitektur'

Den 2. oktober 2024 (EIRNS)

Her er hovedtalen fra Helga Zepp-LaRouche og talen fra den tidligere amerikanske ambassadør Jack Matlock:

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til den ekstraordinære liste af talere, som jeg anser for at være enestående i stand til at diskutere, hvorfor vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvis vi vil undgå faren for Tredje Verdenskrig. Jack Matlock, fordi han er det vigtigste øjenvidne fra den periode, hvor det stadig ville have været meget let at etablere en ny global sikkerhedsarkitektur; Postol, som sandsynligvis er verdens førende ekspert i atomvåben; derefter Alain Corvez, som bringer et forfriskende syn på suverænister fra Frankrig, som vi desværre helt mangler i Tyskland; Mr. Effenberger, som er en meget robust historiker og forfatter til mange bøger; og Rainer Rupp, som har en biografi, der gav ham mulighed for på første hånd at opleve, hvor hurtigt man kan glide ind i en atomkrig, hvilket han vil berette om.

Så, vi har lige nu en kaskade af begivenheder, og de gør det klart, at hvis vi fortsætter, som tingene går lige nu, er chancen for, at situationen kommer ud af kontrol, ekstremt stor. Den varmeste situation lige nu er Sydvestasien, som hurtigt er ved at komme ud af kontrol.

Grundlæggende har det sidste års begivenheder, hvor Hamas

angreb Israel og Israels uforholdsmæssige reaktion i Gaza, efterladt en situation, hvor der ifølge det britiske lægetidsskrift {The Lancet} er mere end 200.000 døde i Gaza. Gaza er næsten fuldstændig ødelagt. Nu, efter angrebet på Hizbollahs hovedkvarter, hvor der ifølge CNN blev brugt femten 1000 kg tunge "bunker buster"-bomber til at dræbe Nasrallah og et ukendt antal andre mennesker. Ifølge israelske Channel 12 var det 85 bunkerpenetrerende bomber på 1 ton hver, som skabte et gigantisk krater. For mig er dette krater en slags billede på stilen og politikken, at man bare bryder ind og dræber, uanset hvad konsekvenserne er.

Det førte naturligvis til, at Iran den 1. oktober sendte flere hundrede ballistiske missiler mod Israel med sigte på to luftvåbenbaser og Mossads hovedkvarter. Iran hævder, at 90 % af disse missiler ramte deres mål; Israel benægter naturligvis dette og siger, at det iranske angreb var fuldstændig ineffektivt. Under alle omstændigheder er vi nu i en situation, hvor, hvis Israel iværksætter et betydeligt modangreb, måske på olieraffinerierne i Iran, at, hvis Iran gengælder det, så vil Israel optrappe måske mod de atomare anlæg i Iran.

Den amerikanske hangarskibsgruppe har ligget i regionen i et år sammen med mange krigsskibe. Vi har nu en situation, hvor alt er klar til at eksplodere mellem Iran, Hamas, Hizbollah og houthierne på den ene side og Israel og dets amerikanske støtter på den anden side. Dybest set, hvis det kommer til en optrapning, hvor Iran bliver ramt på en alvorlig måde, hvad vil de andre atomare magter så gøre? Rusland har en militæraftale med Iran; det er i Kinas grundlæggende interesse ikke at lade Iran blive ødelagt i betydelig grad. Så dette kunne være den udløsende faktor for tredje verdenskrig.

Den anden situation, omkring Ukraine-krigen, har nået et punkt, hvor Rusland som reaktion på en lang række begivenheder for nylig ændrede sin atomdoktrin, som hidtil havde været, at Rusland kun ville bruge atomvåben, hvis Ruslands og Den

Russiske Føderations eksistens og territoriale integritet var i fare. Men nu har de ændret den til at sige, at hvis der er et betydeligt luftangreb på Rusland fra en ikke-atomar magt, og denne magt støttes af en atommagt, så vil Rusland måske bruge atomvåben først. Så situationen er stadig bagefter, at mange mennesker i Vesten stadig siger: »Åh, Rusland bluffer. Der er ingen røde linjer«, selv om vi er på nippet til, at sådanne røde linjer bliver overskredet hele tiden. Den 13. september tog den britiske premierminister Starmer til Det Hvide Hus og forsøgte at overbevise præsident Biden om at give tilladelse til, at langdistancemissiler kunne bruges til angreb dybt inde på Ruslands territorium, hvilket Biden ikke gik med til på det tidspunkt. Men mange mennesker i den strategiske diskussion – herunder naturligvis russerne – mener, at det kun er et spørgsmål om tid, før Biden vil gå med til det. Josep Borrell fra EU sagde netop i går: »Det er vigtigt at bruge sådanne langtrækkende missiler dybt ind i Ruslands territorium, for man skal ramme bueskytten, ikke kun pilene.«

Rusland havde allerede før ændringen i atomvåbendoktrinen gjort det meget klart, at hvis tingene optrappes, vil de ikke bare ramme F-16 og NATO-tropperne inde i Ukraine, men de vil ramme kommandocentralerne, hvor ordren gives til at indsætte disse våben. Jeg tror, vi vil høre fra Ted Postol, som har skrevet mange ekstremt vigtige artikler om forskellen mellem konventionel krig og atomkrig, og hvorfor det er logikken, at når man først begynder at bruge atomvåben, så er sandsynligheden for, at de alle bliver brugt, absolut størst.

Hvis det nu kommer til atomkrig globalt, kan det ende – og vil efter al sandsynlighed ende – alt liv på planeten; fordi det vil blive efterfulgt af en atomvinter. Der er en debat, hvor folk benægter, at det er tilfældet, og allerede Albert Einstein sagde, at han ikke ved, hvordan en tredje verdenskrig vil være, men han er sikker på, at en fjerde verdenskrig igen vil være med sten og pinde. Måske vil nogle mennesker

overleve, men i en forfærdelig tilstand, og selv det er ikke sikkert.

Derfor er vi nødt til at gøre alt, hvad der står i vores magt, for at stoppe det. For at finde frem til det rigtige svar må vi spørge: »Hvad gik galt? Hvordan kom vi fra afslutningen af Den kolde Krig til en situation, hvor civilisationen er på spil?« I morgen er det den 3. oktober, hvor det er 34 år siden, at Tyskland blev genforenet. Som Matlock også har sagt, sluttede Den kolde Krig faktisk to år tidligere.

Vi har udgivet en bog om dette, kaldet {The Lost Chance of 1989-90}, hvor vi præsenterer historien om den afgørende periode, afslutningen på Den kolde Krig, den tyske genforening, vores forslag, som vi havde fremsat for at udnytte den historiske chance, som under de nuværende forhold tydeligvis ikke blev udnyttet. Udenrigsminister James Baker havde i februar 1990 lovet Gorbatsjov, at NATO ikke ville flytte sig en tomme mod øst. Tyskland kunne også blive forenet, svarede Gorbatsjov, og være med i NATO. Det var utroligt generøst i betragtning af, at det på det tidspunkt kun var 45 år siden, at Anden Verdenskrig sluttede. I betragtning af de enorme tab, som Rusland led – formentlig 27 millioner – og som Tyskland havde en stor del af skylden for, synes jeg, at Ruslands accept af den tyske genforening under disse betingelser var utrolig generøs. Det vender sig i min mave at se, hvordan det på kun 34 år er blevet fuldstændig glemt.

Vores indgriben i situationen på det tidspunkt, bare for at nævne det kort, skyldtes, at Lyndon LaRouche – min afdøde mand – allerede i 1984 havde lavet den prognose, at hvis Sovjetunionen ville fortsætte med den økonomiske politik, de havde på det tidspunkt, hvilket grundlæggende var en form for primitiv akkumulation mod deres egen økonomi, ville de kollapse om fem år. Derfor overraskede det os ikke, at Comecons økonomiske problemer voksede massivt i 1988, og derfor holdt Lyndon LaRouche og jeg en pressekonference på

Kempinski Bristol Hotel, hvor han forudsagde, at Tyskland snart ville blive forenet, et år før det skete, og at det forenede Tyskland skulle have Berlin som hovedstad og derefter fortsætte med at udvikle Polen med vestlige teknologier som en model for alle Comecon-stater, der skulle moderniseres.

Berlinmuren faldt den 9. november 1989, og vi var slet ikke overraskede. Men den 7. juli 1998 offentliggjorde den tyske regering sine »Dokumenter vedrørende tysk politik«, et dokument på 1.667 sider, som normalt har været fortroligt og hemmeligt i 30 år, men Kohl besluttede at offentliggøre det af indlysende grunde. Der stod grundlæggende, at Tyskland ikke havde nogen forberedt plan for, hvad man skulle gøre, hvis muligheden for en tysk forening opstod. I dokumentet står der: "Overraskende nok er dagen X for åbningen af grænserne kommet, og regeringen har ikke et tilgængeligt, passende begreb om, hvad den skal gøre. Ingen forberedelser, ingen procedurer eller krisescenarier til denne lejlighed.«

Vi havde dog et koncept; jeg skrev en folder, som blev udgivet den 15. november 1989 med overskriften: "Det elskede Tyskland fortsættes", hvor jeg tog LaRouches forslag op om at udvikle Polen med vestlige midler, modernisere det og gøre det til en model for transformationen af Comecon-staterne. Det var naturligvis kun en pjece, men et par dage senere, den 28. november, offentliggjorde kansler Kohl sit 10-punktsprogram, hvor han endnu ikke foreslog en genforening af Tyskland, men blot en konføderation af to stater. To dage senere blev Alfred Herrhausen, formand for Deutsche Bank, myrdet af en meget tvivlsom »tredje generation« af Baader-Meinhof-banden, en begivenhed, som af den tidligere Pentagon-embedsmand Fletcher Prouty blev karakteriseret som lige så afgørende for den tyske situation, som mordet på John F. Kennedy var for USA. Det var et signal til Kohl og hele den tyske elite om ikke at træde ud af nogen allieret konsensus, hvor 10-punktsprogrammet havde været et lille skridt i retning af suverænitet, hvilket dybest set ikke var tilladt.

Et par dage senere på EU-topmødet i Strasbourg faldt alle over Kohl som et ton mursten, og Kohl beskrev senere dette som den mørkeste time i sit liv. Thatcher startede kampagnen om det »Fjerde Rige«, og derefter krævede Mitterrand – ifølge erindringerne – at Tyskland skulle opgive D-marken til fordel for euroen som en forudsætning for genforeningen. Alle insisterede på, at Tyskland skulle gå med til Maastricht-traktaten, som dybest set var en underkastelse af det neoliberale nedskæringsdogme og en opgivelse af enhver økonomisk suverænitet fra Tysklands side.

For Ruslands vedkommende insisterede IMF på chokterapien, som reducerede Ruslands industrielle potentiale fra 1991-94 til kun 30 %. På det tidspunkt holdt jeg mange taler, som blev offentliggjort, hvor jeg sagde, at hvis Vesten begår den fejl at pålægge det bankerotte kommunistiske økonomiske system det lige så fallerede neoliberale system, så kan man måske udskyde sammenbruddet i nogle få år, men det vil i sidste ende blive et sammenbrud, der er meget, meget, meget alvorligere end selv kommunismens endeligt. Johannes Paul II, den daværende pave, advarede på samme måde om, at Vesten ikke skulle blive triumferende og hævde, at de havde vundet Den kolde Krig, fordi der var strukturer af synd i både Øst og Vest), og hvis folk ikke ville tro på det, skulle de se på udviklingslandenes tilstand for at se, at sådanne strukturer af synd også fandtes i Vesten.

I januar 1990 offentliggjorde vi vores Productive Triangle proposal, som var en idé om at integrere området mellem Paris, Berlin og Wien: Modernisere det – det var den højeste koncentration af industriel kapacitet i verden på det tidspunkt – modernisere det ved at tilføre magnetisk højhastighedstog-teknologi, atomkraft, og så bringe denne udvikling gennem udviklingskorridorer til Warszawa, Kiev, Moskva og Balkan.

Det blev naturligvis ikke vedtaget på grund af geopolitisk modstand fra de allierede magters side. Så derfor, i 1991, da Sovjetunionen kollapsede, udvidede vi denne produktive trekant

til den Eurasiske Landbro, Eurasian Land-Bridge, som i bund og grund var ideen om at forbinde befolknings- og industricentrene i Europa og Asien gennem økonomiske udviklingskorridorer. Og vi mente det udtrykkeligt som det økonomiske fundament for en fredsorden for det 21. århundrede. Gorbatsjov talte på det tidspunkt stadig om et fælles europæisk hus, andre talte om en fælles sikkerhedsarkitektur fra Lissabon til Vladivostok.

»Chokterapien« sendte Rusland ind i et årti med absolut folkemord, som den russiske økonom Sergei Glazyev skrev i en bog med titlen {Genocide} . Og det transatlantiske system gik med til at deregulere markederne endnu mere, fordi der ikke var flere fjender. Så dykket ned i et neoliberalt, neomalthusiansk økonomisk system med nulvækst fortsatte, og det samme gjorde regimeskift, farvede revolutioner og så videre.

Kina var det eneste land, der tog ideen om den eurasiske landbro op. Jeg siger ikke, at de tog vores forslag direkte. Nogle gange går disse ting mange forskellige veje: Vi havde mange konferencer og seminarer på fem kontinenter i verden. Men i 2013 annoncerede Xi Jinping den nye silkevej og fremkomsten af Bælte- og Vej-Initiativet, som fuldstændig har forvandlet verden i de følgende 11 år. Som et resultat af det har man nu en genoplivning af Den Alliancefrie Bevægelse, som på grund af samarbejdet med Kinas Bælte- og Vej-Initiativ for første gang har set chancen for at overvinde kolonialisme og fattigdom, mens den vestlige verden, det transatlantiske system, grundlæggende set forsømte investeringen i fysisk økonomi til fordel for profitmaksimering. Derfor er den virkelige årsag til krigsfare, at det Globale Syd, som er blevet den Globale Majoritet – ifølge Chatham House udgør den 88 % af verdens befolkning – er i færd med at opbygge et nyt økonomisk system, som Vesten tåbeligt nok betragter som en fjende, der skal inddæmme og undertrykkes.

Det er grunden til, at hvis vi ikke forlader den geopolitiske

idé om, at der vil være to systemer – det ene er det globale NATO, som vil undertrykke eller skal undertrykke Rusland, Kina og det Globale Syd; og på den anden side har du BRIKS+, som holder en stor konference i Kazan i Rusland i denne måned, hvor i alt 40-50 lande har ansøgt om medlemskab; ikke alle kommer med denne gang, men der vil komme bølger af tilslutning – hvis den dynamik ikke overvindes, tror jeg Tredje Verdenskrig er udfaldet.

Det er derfor vi kræver, eller i hvert fald fra Schiller Instituttets side, at der straks etableres en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur med den Westfalske Fred som forbillede, hvor krigens parter kom til den konklusion, at en vedvarende krig ikke ville efterlade nogen i live til at nyde sejren. Og de satte sig ned ved forhandlingsbordet og kom frem til principper, som er kendt som principperne i Den Westfalske Fred, og som var grundlaget for etableringen af international lov.

Jeg tror, det er meget materiale, og det er ikke sikkert, at alle er enige i min udlægning af historien, men jeg vil gerne lægge op til diskussion.

OSSENKOPP: Tusind tak, Helga Zepp-LaRouche, for denne meget stærke analyse og kronologi – især for at nævne den skandaløse udvikling, at der ikke var nogen procedure for genforening, og at mordene på Herrhausen og Rohwedder aldrig er blevet efterforsket. Så der er meget at gøre.

Hvis du undrer dig, vil vi have en diskussionsperiode efter talernes udtalelser. Bagefter vil vi kunne diskutere. Du kan så række hånden op i Zoom-konferencen, eller du kan sende dit spørgsmål i chatten. Eller du kan i mellemtiden sende os en e-mail til questions@schillerinstitute.org.

Uden yderligere omsvøb vil jeg gerne give ordet til ambassadør Jack Matlock. Han er diplomat, historiker, tidligere direktør for Kommissionen for sovjetiske Anliggender i

udenrigsministeriet, ambassadør i Tjekkoslaviet og derefter, på afgørende vis, USA's ambassadør i Sovjetunionen fra 1987-91. Han er også forfatter til bøger som {Autopsy of an Empire} fra 1995 og {Reagan and Gorbachev: How the Cold War Ended} fra 2004. Ambassadør, før jeg giver dig ordet, vil jeg gerne med forsinkelse ønske dig tillykke med fødselsdagen, for i går var det den 1. oktober, og du blev født den 1. oktober 1929. Så tillykke med de 95 år!

Ikke korrekturlæst

AMBASSADØR JACK MATLOCK: Mange tak. Helga har beskrevet situationen så grundigt og præcist, at jeg ikke kan gøre meget andet end at uddybe nogle af hendes pointer.

Først og fremmest vil jeg blot sige, at en af vores historikere har beskrevet Første Verdenskrig som et Europa, der gik i søvne ind i krigen i 1914. Den nuværende situation minder mig om det: For mens alle disse begivenheder udvikler sig – krigen i Ukraine, hvor de vestlige magter i realiteten fører krig mod Rusland; så volden i Vestasien med det, der kun kan beskrives som et folkemorderisk angreb på befolkningen i Gaza; og nu voksende fjendtligheder mellem Iran og Israel, og Israel, der invaderer Libanon. Og så har vi ikke så meget vold i Asien, bortset fra rapporter om, at højtstående amerikanske militærfolk taler om at forberede sig på en krig med Kina, hvis der skulle komme en kinesisk invasion af Taiwan.

Jeg synes, det er en utrolig farlig situation, og jeg tror, at når jeg ser tilbage som en, der var til stede under en af vores tidligere kriser, så var jeg på den amerikanske ambassade i Moskva under Cuba-krisen. Jeg hjalp med at oversætte nogle af de beskeder, som Khrusjtjov sendte til Kennedy, og når vi ser tilbage på det, indser vi, at vi kom meget tæt på en atomkrig på det tidspunkt. Der var visse beslutninger truffet af – vil jeg sige – nogle af de lavere rangerende militære embedsmænd, som forhindrede, at atomvåben blev brugt.

Jeg vil også sige, at det diplomati, vi brugte i slutningen af 1990'erne og frem til 1991 for at afslutte den kolde krig, i realiteten er blevet vendt om siden afslutningen af den kolde krig. Vi fulgte ikke læren fra Anden Verdenskrig, hvor USA insisterede på, at Tyskland og Frankrig skulle begrave stridsøksen og begynde at samarbejde i stedet for at starte nye krige. Ved afslutningen af den kolde krig burde vi have insisteret på, at der blev opbygget en europæisk struktur, som kunne garantere [sikkerhed for] alle de nyligt uafhængige lande, inklusive Rusland. I stedet begyndte vi blot at udvide NATO.

Nu blev NATO oprettet for at modstå et muligt sovjetisk angreb på Vesteuropa. Og hvis der havde været et sådant angreb, kunne det have været en katastrofe, fordi der allerede var udstationeret taktiske atomvåben i området. Det ville være umuligt at bruge dem uden at ødelægge netop de områder, vi skulle forsvare. Så gudskelov skete det aldrig. Når man ser på de historiske optegnelser, viser det sig, at Sovjet aldrig havde til hensigt at angribe Vesteuropa. De havde planer om, at hvis vi angreb dem, ville de svare igen. Men efter atomulykken i Tjernobyl i 1986 blev det klart, selv for de sovjetiske militærledere, at en atomkrig ville være en katastrofe for alle.

På deres første møde blev præsident Reagan og daværende generalsekretær Gorbatsjov enige om, at en atomkrig ikke kan vindes, ikke må udkæmpes, og at der derfor ikke kan blive nogen krig mellem os. Og de fortsatte med at forhandle: De håbede, at de kunne eliminere atomvåben. Det viste sig ikke at være muligt.

Jeg kan huske, at vi i den periode, hvor vi forsøgte at give Europa bedre beskyttelse, besluttede, at fordi Sovjet havde deres SS-20-missiler rettet mod Vesteuropa, som kunne ramme vores NATO-hovedstæder i Vesteuropa på få minutter, og Vesteuropa ikke havde noget tilsvarende, så besluttede vi, at for at få dem til at fjerne de missiler, ville vi opstille

mellemdistancemissiler i Tyskland. Det var meget kontroversielt i Tyskland. Jeg kan huske, at jeg på det tidspunkt arbejdede i Det Hvide Hus med disse sikkerhedsspørgsmål, og jeg var på besøg i München, da der var demonstrationer – store demonstrationer! »{Nie wieder! Nie wieder!}« De vil ikke have atomvåben igen, men grunden til at indsætte dem var at komme af med dem alle sammen. Og det gjorde vi. Vi opstillede dem endelig, vi indgik en aftale, og så fjernede begge sider dem alle sammen, og Sovjet fjernede mange flere end os, fordi vi aldrig opstillede så mange, som de havde.

Det piner mig virkelig i dag at se, at lederen af De Grønne – på det tidspunkt var De Grønne de mest højlydte til at argumentere imod disse udstationeringer – og nu har en udenrigsminister [Annalena Baerbock], som i realiteten truer Rusland med atomvåben. Jeg kan ikke forstå en beslutning om at udstationere mellemdistancemissiler i Tyskland. Det er helt ubegribeligt, at en tysk regering går med til det. Det er ikke sket endnu, og lad os håbe, at det ikke sker. Men jeg vil gerne påpege, at hvis europæerne tror, at en amerikansk præsident vil udsætte sit land for Ruslands interkontinentale missiler for at gøre gengæld på nogen direkte måde, hvis atomvåben bliver brugt mod dem – så kan jeg bare sige: »Det ville jeg ikke regne med.« Sagen er, at når disse ting først begynder, og hvis man begynder at optrappe, vil man få den slags atomkrig, der ødelægger civilisationen. For der er ingen kendt måde, hvis den ene side svarer igen med vold mod den anden side, frem og tilbage, der er ingen måde at stoppe det på. Og jeg tror, vi er på det stadie nu.

Lad mig også sige, at det var en stor fejl, at Vesten udvidede NATO på et tidspunkt, hvor der ikke var nogen trussel fra øst. Jeg tror faktisk, at Helga har ret i, at ikke bare amerikanske, men også britiske og tyske topfolk, premierministre og udenrigsministre, forsikrede Gorbatsjov om, at NATO ikke ville udvide mod øst, hvis den tyske genforening

i det væsentlige blev besluttet på Vesttysklands betingelser. Det er simpelthen glemt, og udvidelsen fandt sted.

Og i dette århundrede begyndte USA at forlade alle de våbenkontrolaftaler, som vi havde underskrevet med Sovjetunionen, og som var afgørende for at afslutte den kolde krig. Vi startede i 1990'erne med at forlade ABM-traktaten [Anti-Ballistic Missile Treaty] og derefter andre traktater. Til sidst trak vi os under præsident Trumps regering ud af INF-traktaten [traktaten om mellemdistanceraketter] på et, vil jeg sige, meget usikkert grundlag og sagde blot, at der var russiske overtrædelser, men de definerede aldrig præcist, hvad de var.

Det blev aldrig debatteret. Og når jeg tænker tilbage på, hvordan alle disse ting under den kolde krig blev debatteret af vores offentlighed, af vores regeringer, og nu passerer de bare, og hele vores offentlighed koncentrerer sig om andre ting af meget mindre betydning.

Så jeg vil kun tilføje én ting i denne diskussion, og det er, at jeg føler, at mit land, USA, er meget overbebyrdet med de garantier, det har givet verden. Vi betaler for næsten hele vores militære indsats med gæld. Og vores gæld er nu oppe på omkring 33 billioner dollars, hvilket er langt mere end vores bruttonationalprodukt i et givet år. Desuden stiger gælden hvert år, og ingen af vores politiske partier har planer, der kan bringe budgettet i balance igen. Jeg tror, at det er uholdbart på lang sigt. Jeg mener, at vi skal finde en måde at opmuntre parterne til at handle fredeligt i stedet for at give næring til kampene. Der kunne have været en helt rimelig aftale mellem Rusland og Ukraine, hvis de to Minsk-aftaler – som faktisk også blev underskrevet af Tyskland og Frankrig – var blevet gennemført af Ukraine. Det blev de ikke! I stedet begynder de allierede simpelthen at levere militært udstyr til Ukraine for i realiteten at fortsætte kampene.

Så det synes jeg nu også er en forfærdelig ting: Krig overalt

er en forfærdelig ting. Og krigen i Ukraine skader Ukraine meget mere end noget andet land.

Men en af de ting, vi hører nu, er jeg ikke enig i: Folk siger: »Hvis I ikke stopper Rusland nu, vil Rusland gå efter de baltiske lande eller Polen eller Østeuropa.« Det er noget vrøvl! Der er ingen beviser overhovedet. Og enhver, der virkelig kender områdets historie, ved, at Ruslands forhold til Ukraine og Hviderusland er meget specielt. Det er deres nabolag. Og enhver russisk regering vil betragte muligheden for en udenlandsk militæralliance og militærbaser i de to nabolande som fuldstændig uacceptabel. Vi amerikanere ville f.eks. ikke acceptere udenlandske militærbaser i Mexico. Vi ville sandsynligvis ikke engang acceptere dem i Sydamerika, og hvorfor vi ikke kan forstå det, ved jeg ikke.

Lad mig blot slutte af med at sige, at lige nu ser jeg ingen umiddelbar udsigt til, at disse ting vil vende. Men jeg har også i min levetid oplevet hurtige vendinger, som ikke var forventet, og lad os håbe, at der snart kommer nogle, der er mere opmuntrende.

OSSENKOPP: Mange tak, ambassadør Matlock. Du er virkelig et meget unikt vidne i historien og deltager i den historiske udvikling. Og du bringer de rigtige begreber ind i vores forum, så vi kan reflektere over, hvorfor vi er havnet i dette rod, og hvordan vi kommer ud af det. Så mange tak for din tid. Vi vil have dig med i diskussionerne senere.